



Arrest

nr. 196 073 van 4 december 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AMDOUNI
Coupure Links 383
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mauritaanse nationaliteit te zijn, op 10 oktober 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 september 2013 tot afgifte van een inreisverbod en van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

op de beschikking van 6 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat R. AMDOUNI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 juli 2010 dient verzoekster een asielaanvraag in. Op 19 april 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dient verzoekster hoger beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) die bij arrest nr. 67 344 van 27 september 2011 opnieuw de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen. Op 10 oktober 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

Op 7 november 2011 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet). Op 21 februari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Tegen deze beslissing dient verzoekster een annulatieberoep in bij de Raad, gekend onder rolnr. 94 032.

Op 24 mei 2012 dient verzoekster wederom een asielaanvraag in. Op 11 juni 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van in overweging name van de asielaanvraag, met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 9 september 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), aan verzoekster ter kennis gebracht op 10 september 2013. Dit is de eerste bestreden beslissing.

Op 9 september 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris eveneens de beslissing tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies), aan verzoekster ter kennis gebracht op 10 september 2013. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad merkt verder ambtshalve op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet, de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voormeld artikel 39/56 in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Het rechtens vereiste belang bevat volgens de vaste rechtspraak van de Raad van State, naast een objectieve component, tevens een subjectieve component. De subjectieve component van het belang komt erop neer dat een verzoekende partij zich door de overheidshandeling benadeeld dient te voelen en wel zodanig dat zij er een beroep tegen wil instellen en dat beroep wil voortzetten (zie J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 202 en 327).

Een verzoekende partij die haar belang bij het door haar ingestelde annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wil bewaren, moet een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor haar proces tonen. Haar houding mag eveneens het behoorlijk verloop van het proces, waartoe ook zijzelf als procespartij moet bijdragen, niet verstoren. Om die redenen is zij verplicht haar medewerking aan de rechter te verlenen telkens wanneer zij daartoe wordt verzocht (cf. RvS 20 juni 2013, nr. 223.991; RvS 12 juli 2007, nr. 173.409; RvS 19 februari 2004, nr. 128.302).

In de beschikking van 8 november 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 november 2017, werd aan de beide partijen de volgende vraag gesteld:

"Bovendien vraagt de Raad aan beide partijen om met toepassing van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet, alle inlichtingen en bescheiden over te maken aan de Raad met betrekking tot de actuele situatie van de verzoekende partij, die mogelijks een gevolg kunnen hebben voor de behandeling van het huidig beroep, meer bepaald of de verzoekende partij zich nog op het Belgische grondgebied bevindt en of zij ondertussen desgevallend het voorwerp heeft uitgemaakt van een statuutswijziging."

Verzoekster heeft op deze vraag niet schriftelijk gereageerd. Verweerder heeft bij schrijven van 21 november 2017 aan de Raad een stuk overgemaakt waarin hij het volgende stelt “*verblijft heden vermoedelijk in Frankrijk om daar asiel aan te vragen*”. Ter terechtzitting voegt de raadsman van verweerder nog toe dat verzoekster op 24 april 2014 in Frankrijk zou zijn aangetroffen en dat sindsdien ieder spoor van haar ontbreekt. Er blijkt aldus niet dat verzoekster sindsdien door het bestuur opnieuw werd aangetroffen op het Belgische grondgebied of dat zij zich nog wendde tot de Belgische autoriteiten.

Ter terechtzitting wordt verzoekster gevraagd haar actuele verblijfssituatie toe te lichten, gelet op de informatie waaruit blijkt dat zij ‘heden vermoedelijk in Frankrijk verblijft’ en dat sinds 2014 ieder spoor van haar ontbreekt. Haar advocaat stelt dat zij “*zonder nieuws*” is wat haar cliënt betreft.

De Raad benadrukt dat verzoekster, indien zij haar belang bij het ingestelde beroep wil bewaren, een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor de ingestelde procedure dient te vertonen. Aangezien verzoekster woonplaatskeuze deed bij een advocaat, rustte op haar de verplichting om regelmatig contact met deze advocaat op te nemen om zich van het verdere verloop van de procedure te vergewissen, om op die manier haar volgehouden belangstelling voor de hangende procedure te betonen en om waar nodig bijkomende inlichtingen te verstrekken (cf. RvS 21 mei 2002, nr. 106.700). Verzoeksters houding mag het behoorlijk verloop van het proces, waartoe zij moet bijdragen, niet verstoren. Om die redenen is zij verplicht haar medewerking aan de rechter te verlenen wanneer zij daartoe wordt verzocht (cf. RvS 20 juni 2013, nr. 223.991; RvS 12 juli 2007, nr. 173.409; RvS 19 februari 2004, nr. 128.302).

Zoals blijkt uit voorgaande bespreking blijft verzoekster in gebreke haar medewerking te verlenen aan de rechter, waar zij op geen enkele wijze antwoordt op de in de beschikking van 8 november 2017 en ter terechtzitting gestelde vraag naar haar actuele verblijfssituatie. Niettemin haar volgehouden belang ter terechtzitting in vraag werd gesteld, blijft zij ook in gebreke om een duidelijk standpunt hieromtrent in te nemen en de nodige gegevens aan te brengen die uitsluitel geven omtrent het al dan niet bestaan van dit belang (RvS 26 januari 2007, nr. 167.149). In de gegeven omstandigheden dient in het verlengde hiervan evenzeer te worden aangenomen dat verzoekster geen blijk heeft gegeven van een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor het door haar ingediende beroep (cf. RvS 12 juli 2007, nr. 173.409; RvS 19 februari 2004, nr. 128.302). Verzoekster moet de gevolgen van haar gebrek aan medewerking met de rechter dragen en haar gebrek aan belangstelling voor het beroep kan niet worden goedge maakt louter door het feit dat haar advocaat ter terechtzitting verschijnt (cf. RvS 11 mei 2009, nr. 193.182). Dit klemmt *in casu* des te meer nu de advocaat van verzoekster ter terechtzitting aangeeft geen nieuws meer te hebben ontvangen van verzoekster.

Nu ter terechtzitting is gebleken dat verzoekster sinds haar vermoedelijk verblijf in Frankrijk, sinds 2014 geen contact meer opnam met haar advocaat die huidige procedure inleidde en zij door deze advocaat ook niet langer kon worden gecontacteerd en evenmin blijkt dat zij zich op de een of andere manier nog richtte tot de Belgische autoriteiten, is de Raad van mening dat het handelen van verzoekster er niet op wijst dat zij nog een verblijf in België nastreeft.

De subjectieve component van het belang, met name het zich geschaad of benadeeld voelen, is een zaak van verzoekster zelf. Bijgevolg staat het subjectieve belang bij het beroep uitsluitend ter beoordeling van verzoekster en kan dit oordeel niet aan de rechter worden overgelaten (cf. RvS 20 maart 2002, nr. 104.884).

Uit hetgeen voorafgaat, blijkt dat het beroep tot nietigverklaring onontvankelijk is omdat verzoekster niet langer doet blijken van het rechtens vereiste belang.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier december tweeduizend zeventien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN